

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya.

Números atrassats 20 céntims.

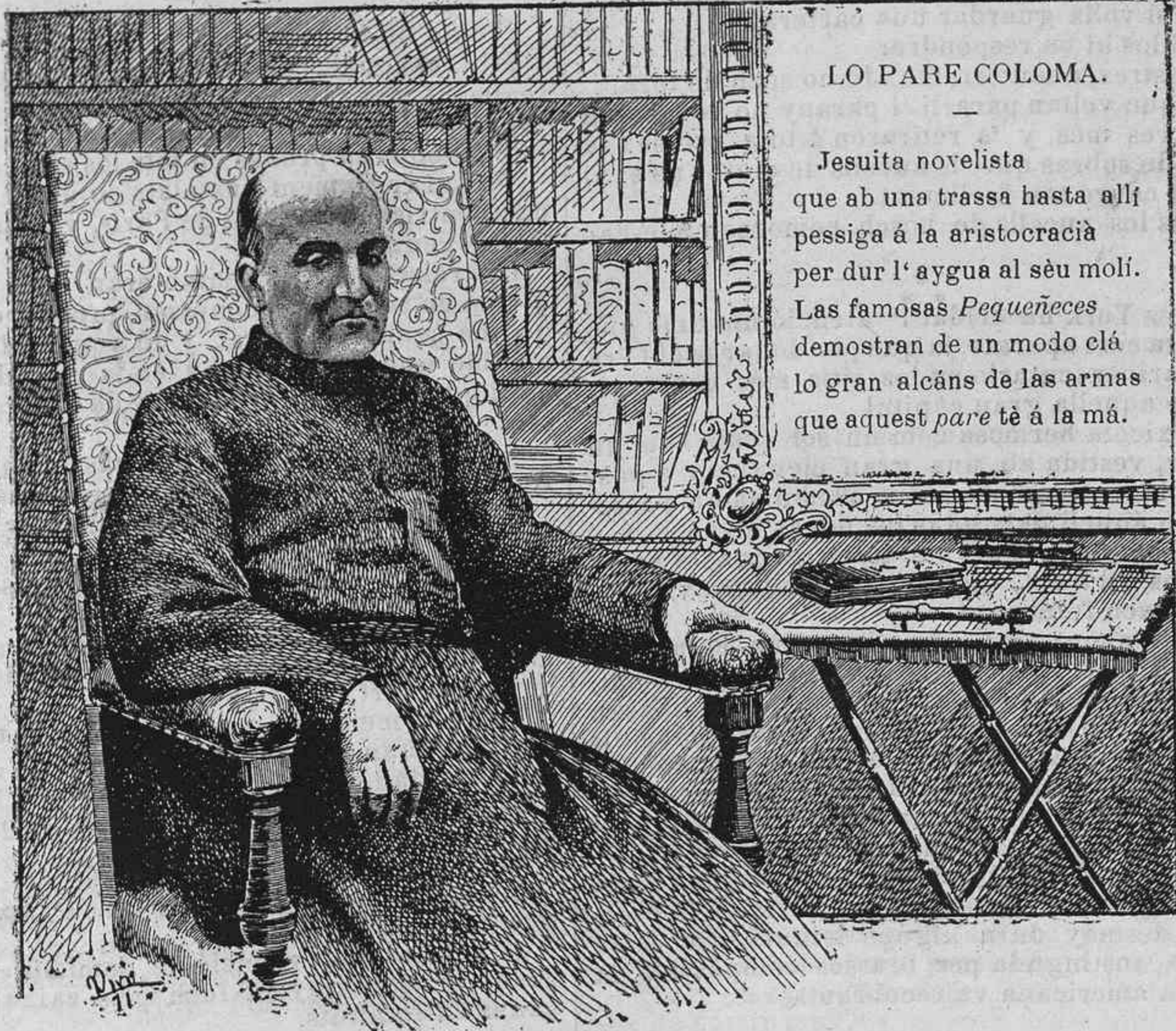
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

LO PARE COLOMA.

Jesuita novelista
que ab una trassa hasta allí
pessiga á la aristocracià
per dur l' aygua al seu molí.
Las famosas *Pequeñeces*
demostran de un modo clà
lo gran alcans de las armas
que aquest *pare tè* á la má.

TIMOS.

L' art de viure sense treballar y á costas agenas té cultivadors per tot lo mon civilisat. Ignoro si entre 'ls salvatjes s' exerceix també; pero atenent á lo que he pogut observar y á lo que llegeixo tots los días en las fullas periódicas, m' inclino á formular una regla general en los següents termes:

«A majors graus de civilisació, major perfecció en l' exercici del timo.»

Y es que si la civilisació en general ab totas las sèvas llums ilustra á la humanitat y aclareix las potencias del individu, aixecant lo nivell del espavilament general, per la sèva part los timadors han de multiplicar los sèus esforços y han d' esmolar lo sèu ingeni, per exercir ab algùn profit la sèva industria. D' altra manera quedarian endarrerits y no farien fira.

* *

Es veritat qu' encare de tant en tant se troban mansos que 's deixan engatussar ab l' eterna mistificació del cartutxo de perdigóns.

O ab la troballa de una joia de llautó, entaxonada de pedras preciosas fetas de cul de got.

O ab lo cambi per bona moneda de un paquet de fulls de diari que passen per bitllets de banch.

O ab la maniobra del enterro de una cantitat durant la guerra carlista, y que per portar á terme l' exhumació 's demanan alguns adelantos.

Pero tots aquests medis van fentse antichs, y massa sapiguts, y es de creure que de aquí uns quants anys serán retirats de la circulació per inútils é improductius.

L' altre dia á un subjecte de cara bonatxona se li acostaren uns gardunyas, fentli la proposició de si volia guardar una cartera.

Y ell los hi va respondre:

—Mestres, aneu errats... Jo no soch de fora.

Los que volian pararli 'l parany no volgueren saber res més, y 's retiraren á tota pressa. Ja saben de sobras que 'ls aucells de ciutat no s' hi deixan caure tan facilment.

Y fins los aucells de bosch comensan á escarmarse.

*

A New York ha cridat l' atenció un timo que presenta cert aparato, ja que per donar profit era necessari executar-lo en los sitis més concorreguts de aquella gran capital.

Una xicota hermosa com un sol, rossa com un fil d' or, vestida ab una gran elegancia 's passeja sola enterament, com acostuman á passejarse en aquell país totas las noyas jovas.

De prompte 's para, 's torna groga, 's passa las mans p l' front, vacila, y cau en terra víctima de un atach fulminant.

Lo siti ahont transcorra l' escena es un dels més cétrichs. La concurrència es allí incessant.

Y aixís com los aixáms de moscas se llansan sobre un terrosset de sucre, aixís també 'ls transeunts, especialment los homes, s' abocan pressurosos, uns per ausiliar, los altres per admirar de prop las gracias y la hermosura de aquella nena desmayada.

Se forma alrededor d' ella una rodona compacta. Tothom s' esmera en assistirla. Y la escena del desmay dura alguns minuts. De mica en mica, sostinguda per brassos compassius, la hermosa americana va recobrantse.

De primer obra 'ls ulls: ¡quins ulls tan hermosos!...

Després s' anima 'l sèu semblant: ¡quina expressió més divina!

A continuació pregunta ab véu debil:—¿Hont soch?—¡Quina véu més simpática!...

Per últim exclama:—¡Gracias, senyors! Ja 'm trobo millor... Gracias per l' assistència que m' han prestat... Ara pendré un carruatje y me 'n aniré á casa...

Com en efecte: tal com ho diu ho executa. Fa parar lo primer carruatje de lloguer que passa, hi puja ab pas vacilant; y dels allí reunits son molts los qu' estiran lo coll per véureli 'l peu, ca'sat ab extraordinaria elegancia.

Després, miran partir lo cotxe que se 'n emporta á aquella hermosura.

Y després...

Res: després son alguns los que 's troban ab la leontina que 'ls penja: altres notan la falta de l' agulla de la corbata. A aquests se 'ls ha fet fonedis lo porta-monedas. A aquells se 'ls ha extraviat una cartera que contenia una bona suma de valors.

Resultat: un saqueig general.

Mentres la nena fingia 'l desmay y absorbia l' atenció dels transeunts, una bandada de ratas ab ella previament convinguts, feyan lo sèu agost.

Aquesta especie de cassera ab reclám resulta molt profitosa... y es essencialment moderna.

Se necessitan los carrers animadíssims de una gran ciutat; una dona que s' ho valga, ben instruida en l' art de fingir; uns vestits irreprotxables y á la dernière, y una habilitat pasmosa en l' art del escamoteig.

Modernisme en tot.

¿Volen un altre cas?

Ell era comte, ella comtesa, y si no ho eran realment, per tals passavan. Un escut d' armas brillava en las sèvas targetas y de una gran distinció donavan probas en tots los sèus actes.

Vivian regiament instalats en un dels carrers més cétrichs y luxosos de París, y donavan continuas reunions.

Las relacions que tenian eran molt extensas. Y com en son tracte donessen probas continuas de una gran cordialitat, y de aquella franquesa amable que tant bè escau en la gent d' upa, de aquí que tota la gent alegre y de diners, diguessen:

—En tot París no hi ha una casa com aquesta. Aquí un hi passa las horas, sense adonarse'n.

De manera que las reunions anavan animantse de dia en dia.

Ab gust y ab diners es fácil organisar grans partidas de joch.

Aixó es lo que 's feya en aquells elegants salons, convertits en una sucursal de Mónaco. S' hi jugava fort.

Una nit, mentres estava empenyada una gran partida, quan una suma inmensa en or y bitllets figurava damunt de la taula, tot de un plegat se presenta un comissari de policia, y descubrint las insignias exclama:

—En nom de la lley ¡alto 'l joch!

Y en un tancar y obrir d' ulls s' apodera de tots los diners.

—¡Aixó es una violació de domicili!—cria 'l comte, irritat, trayent foch pèls caixals, y fent grans extremituts.

LO COLOMA D' AHIR

LLUIS COLOMA.

Advocat, batallador,
galán, de maneras finas,
mesclat en guerres d' amor
y maniobras alfonsinas;
manejant espasa y ploma,
llest, d' inteligencia clara:
tal era 'l pare Coloma
avante de tornarse pare.

Lo comissari li respón ab altivés y 'l cita á compareixer davant del jutje de instrucció. Los demés callan, per no veure 'l seu nom embolicat en un procès escandalós.

Quan la concurrència desfilava motxa y capficada, deya una de las victimas:

—Senyors: me sembla que se 'ns han rifat. ¿Aném á averiguarho?

—Anémhi.

Y se 'n anaren á las oficinas de policia á demanar informes. Realment, allá no sabian res. Ni existia la ordre de la sorpresa, ni hi havia noticia de que cap individuo del cos l' hagués realisada.

Alló era una farsa. Lo connivencia del fals comissari ab lo amo de la casa, 's traslluhia de una hora lluny.

L' endemá acudiren á demanar explicacions al comte. Aquest se mostrá irritadíssim, tant més quan li deixaren entreveure las sospitas que havian concebut.

—Senyors—diguè—no vull ni per un moment que pugan creure semblant infamia. Las cantitats sustretas corren pèl mèu compte. Demá mateix cada concurrent serà reintregat de la suma que ha perdut.

Y en efecte: l' endemá l' habitació dels comtes espléndits que reunian á casa seva la flor y nata del París opulent que 's diverteix y 's ploma, degudament desambrassada estava per llogar.

Si certas hassanyas mereixen una recompensa, aquells falsos comtes tenen dret á reclamar un títul de noblesa real y legitim. Podrían titularse: Condes del Timo.

No puch precisar lo nom de certa localitat, en la qual lo càrrech de regidor, explotat degudament per algùn tipo poch escrupulós, li proporciona gangas en gran escala.

Basta pèl cas demanar que certs expedients que s' han de resoldre quedin sobre la taula, y anarse'n després en busca del interessats, oferint-los *mediantibus illis*, la resolució favorable é immediata del mateixos.

Com en aquesta classe de tráfechs no hi intervenen altres personas quel' interessat y 'l regidor, resulta que la cosa tothom ho sab; pero ningú pot probarla.

Y després, que fins aquest timo 's revesteix de formas legals. legals á lo menos en apariencia.

Lo regidor es un home d' empresa. Fá qui sab lo temps que parla de la próxima publicació de un periódich diari, ab la intent de ferlo órgano del partit ó partida que capitaneja y defensor acérrim de la moralitat administrativa!

Tot diari al principi de la seva publicació produheix grans perduas; donchs lo tipo en qüestió troba la manera de que 'l seu li proporcioni beneficis, quan encare tè de naixer.

Tot consisteix, per exemple, en dir als que necessitan dels seus serveys en lo municipi:

—Jo no tinch inconvenient en ajudarlo; pero vosté m' ha de ajudar á mi. Prengui tantas ó quantas accions del periódich que vaig á publicar, y lo demés deixiho pèl mèu compte.

L' interessat, c'e bona ó de mala gana, pren las accions que se li ofereixen, prestantse á que 's disfressi 'l timo en aquesta forma... Y 'l periódich no acaba de surtir may.

—Pero ¿quin dia 's publica aquest ditxós pe-

riódich?—li preguntarán al millor dia, si es que algún accionista t'è la candidés de creure que la cosa anava de veras.

Y ell serà capàs de respondre:

—Aviat, aviat: aixís que trobém un títul apropiat.

Un títul es lo de menos.

¿Ne volen un de magnífich?

LO SABRE.

¿No va bè aquest? Donchs aquí un altre:

LO PLATET DE LLAUNA.

¿No 'ls agrada tampoch aquest perque que recorda 'l platet de llauna, que usan alguns infelissos per recullir la capta? ¿Lo troban massa humil?

Aquí 'n va un altre que sona bè.

LA GRAN BARRA DEL SIGLE.

P. DEL O.

A UNA...

SONET.

Arrodonint ta boca coralina,
avuy fa un any, nineta, que 'm besavas
ab tos llabis ardents los mèus buscavas
donantme 'l t'èu alé; ¿no es cert, Paulina?

Ta negra cabellera, qu' es tan fina,
per tas espatllas queya, ¡qué bè estavas!
y ab enfosquida veu sospirs llensavas,
posant en blanch tots ulls de tinta xina,

—May més t' olvidaré, suspirant deyas,
soch tèva, sí, soch tèva, 'm repetias,
tu no m' olvidarás ¿no es cert ma vida?

¡Qué tonta que vas esser! ¿qué no veyas
que jo buscava rals? .. tu no 'n tenias
y al notar mon error t' *etjego* á dida.

RAMÓN FÁBREGAS.

MUDARSE DE PIS.

Es un vici com qualsevol altre.

De la mateixa manera que hi ha personas que al cap de quinze días de portar un sombrero ja n' están cansats, hi ha inquilins que si no poden mudar de pis cada dos ó tres mesos, ja 'ls sembla que 'ls falta alguna cosa, y 's posan tristos y 's han de fer donar una mirada pèl metje.

Y es que al mon tot t'è la sèva filosofia y rahó de ser. Desde que s' ha arrelat l' ópera barata, la llenga italiana s' ha posat al alcans de totas las fortunas y avuy casi no hi ha ningú, per pobre que siga, que no conega aquell ditxo procedent de la terra dels macarrons:

Per troppo variar, natura e bella.

Y com aixó de seguir los ditxos extranjers, encare que sigan italians, vesteix una pila y dona certa importancia á la persona, la gent s' ha posat á variar de costums, de menjar, de dona y de pis.

Sobre tot de pis.

Los de las conductoras ja ho diuen:

—Si no fos que molts dels que mudan no pagan, aixó de traginar trastos seria un gran negoci. May s' havia mudat tanta gent com ara, com may havia costat tant de cobrar los comptes.

Per xó, á cadascú 'l que siga s'èu. No tothom muda de pis per capritxo, ni perque ha anat á sentir dos rals d' ópera italiana.

Hi ha personas que tenen rahons sólidas y de pes, pera mudar ab freqüencia.

Uns ho fan perque troban que 'ls cambis d' ayres y d' escalas 'ls entonan l' estómach y 'ls fan pahir millor.

Altres mudan per ferse parroquiáns en la sèva carrera. Una modista, un sabater, un metje ¿no es de creure que al mudar de pis agafarán per clients los vehins de la nova casa? Es veritat que probablement també perdrán los de la vella; pero ¡qué diable!... en probar no s' hi exposa res.

Altres mudan per veure si casan las fillas. Una senyora, que á més de ser molt xata t'è tres noyas que pendrian un marit—un cada una, s' entén—sense ferse pregar gayre, 'm confessava que fa sis anys que cada trimestre muda de pis, buscant ab preferencia casas de molt vehinat.

—Si al cap del mes—me deya—observo que entre 'ls vehins no hi ha ningú que 'm demani las noyas ab fins honestos y formals, comenso á pendre las mèvas midas y 'l dia menos pensat aixequém lo vol y 'ns trasladém á un altre camp d' operacions.—

Altres n' hi ha que mudan per distracció, per veure caras novas y per coneixer propietaris, que segóns malas llenguas n' hi ha de molt graciosos y dignes de que 'ls posin en caricatura.

Altres mudan sovint... perque 'ls fan mudar, per mor d' aquella inhumana condició que hi ha en tots los contractes d' inquilinat, que perceptua que 'l vehí que no pagui serà expulsat sense consideracions de cap classe.

Y, finalment, hi ha gent que muda... perque diu que al que muda Déu l' ajuda. Lo qual—dit siga entre paréntesis—no es veritat, pues jo las pocas vegadas que m' hi mudat, m' ho he tingut de fer tot sol, ab l' única ajuda dels homes de las conductoras.

Encare quedan—cal fer aquesta justicia á la generació present—encare quedan personas que aborreixen las mudas de pis y parlan d' ellas com qui parla del cólera y dels governants; pero son pocas, tan pocas, que exceptuant vostés y jo y quatre ó cinch vehins més, tots los demés habitants de Barcelona están picats de la tarántula locomóvil.

Jo tinch amichs que baix aquest punt de vista 'm desesperan. Tan aviat viuen á Sant Pere com á Sant Pau com á la plassa de Rovira.

—Fulano—dich devegadas á algún d' aquests:—demá probablement t' hauré de venir á veure per tal y tal cosa.

—Bueno: 'm trobarás á casa fins á las tres. ¿Ja hi sabs, eh?

—Sí: Ronda de Sant Antoni, número...

—No, noy, no: ja fa temps que visch al Born.

—¿Al Born?... ¿Y dius que fa temps? ¡Si 'l mes passat vaig venir á trobarte á la Ronda...!

—Bè; vull dir que ja fa més de tres senmanas.—

De tres senmanas ne diu *fer temps*...

Un capitá retirat—un hóm se veu obligat á coneixer gent de totas classes; hasta capitáns retirats—me va participar, no fa gayres días, que estava á punt de mudarse al carrer de Girona, y que m' agrahiria que 'l visités quan hi estés instalat.

Hi vaig á la senmana següent y 'm trobo la conductora aturada davant del s'èu nou domicili.

—¡Dimontri!—li dich—veig que hi vingut massa aviat. ¡Conque fins avuy no s' ha trasladat aquí!...

—Res d' aixó—'m contesta:—ja me 'n vaig: en aquest pis, si no me 'n anava, m' hi moriria.

LAS CATACUMBAS DE 'N VIGO.

Si avuy en las oficinas
ab molta llum tot s' esguerra,
¿qué dimontri passará
quan estiguin sota terra?

—¡Aixó si qu' es cert! Com jo y tothom 'ns morirém en lo nostre, si no 'ns mudém avants.

—¡Bè! Vull dir que no t'è condicions: es massa petit, massa fosch, massa alt...

—Pero ¿que no ho va veure tot aixó al llogarlo?

—No, senyor: era un dia que jo tenia migranya

y no estava per res.—

Y això succeheix ab innumerables personas.

Hi ha conegut que cada vegada que 'l trobém 'ns ofereix un domicili diferent.

Per xó s' ha desarrollat tant la industria de tarjetas á los cinco minutos. Perque la gent cada dia se 'n ha de fer de novas.

Si 'ls de las conductoras imitessin las costúms dels tranvias y fessin abonos, hi haurian moltes personas que encare 's mudarian ab més frequencia que ara.

L' altre senmana vaig toparme ab una bona senyora—qu' ella assegura que m' es cosina, á pesar de ser totalment fals—y va queixarse

amargament del olvit en que jo la tenia.

—¡Tres mesos!—deya—¡tres mesos fa que no s'ha dignat venirme á veure!

—Bè, vaja—vaig fer jo, sense intenció de cumplir lo que prometia—un dia d' aquests vindré. Viu allà mateix ¿oy?

—Si, senyor: Sombrerers...

—¡Ay, ay! L' última vegada que vaig visitarla estava á la plassa de Junqueras.

—¡Quin horror! ¿Desde que vivia allí que no 'ns havíam vist? Donchs aixís fa més de tres mesos: lo menos n' ha de fer quatre. Perque, miri, de la plassa de Junqueras me 'n vaig anar al

PER CURAR LOS ATACHS DE FOSCA.

Una llum que no ilumina
es que pateix algún mal:
donchs vinga un botiquí *médich*
sota de cada fanal.

carrer de 'n Guardia, d' allí 'm vaig traslladar al de Jovellanos y ara últimament als Sombrerers...—

Es dir qu' en quatre mesos havia corregut los quatre punts cardinals.

Y encare aixó son flors y violas al costat de un cas que últimament ha succehit.

Un fulano 's mudava de casa. Acabada l' operació de pujar los trastos, los de la conductora 's disposavan á treure la curriola.

—No—digué l' amo del pis:—no la toquéu.

—¿Que falta pujar alguna cosa encare?

—Pujar, no; pero potser demá tornarem á necessitarla pera baixar lo qu' han pujat avuy.

A. MARCH.

LOS DOS VEHÍNS.

Entretenintse al fi com criatura
(puig que ja no es cap noy)
fent volayar l' estel dalt la torratxa
troba son millor goig.
Peró l' altre ¡infelís! fent molts bolados,
desde balcó á balcó
horas passa parlant ab una mossa
que me la tè á mitj coll.

Are siguéume franchs y responéume:
¿qui es més burro dels dos?

ANTONET DEL CORRAL.

¡ARRI!

Confessém que lo que no s' inventan las compañías d' ómnibus, no s' ho inventa ningú.

Parlo d' aquests carruatjes que corran per aquest món de Deu ab lo nom de *jardineras*, *condals*, *catalanas* y otras calamitats pèl istil.

Lo nostre ilustre arcalde, funcionant tal vegada d' arcalde per primer cop, ha prohibit que davant de Sant Jaume y á la plassa del Angel s' hi estacionin los dos matxos que ajudavan als tiros dels ómnibus á enfilarse per aquellas pujadas.

Comenso per aplaudir la decissió de la primera autoritat municipal, tant més quant que la mèva humil persona—modestia apart—va ser lo primer barceloní que va atacar l' *invenció* dels matxos de pujada, desde aquestas columnas.

Vaig dir llavoras—y ara ho repeteixo—que 'm semblava un abús lo que las empresas feyan ab los tals matxos, y que si 'ls carruatjes ab dos animals no podían guanyar la pujada, que n' hi posessin tres y *pax vobis*.

Pero aquestas empresas son lo dimoni. A la quènta aixó del tercer matxo no 'ls sortia á compte, y van dedicarse á barrinar buscant la manera de resoldre la quèstió ab senzillés y baratura.

D' una conferencia entre un director de compañía y un cotxero d' ómnibus ne va sortir la solució ansiada.

—¿Quina es la causa—va dir lo director—de que dos animals no pujan arrastrar lo carruatje en las pujadas?

—Es que hi ha massa pes.

—¿A qué 's deu aquest excés de pes?

—A la gent que va en lo cotxe.

—¿Es á dir que si 'l cotxe anés buyt...

—Los animals tirarian com qui arrossega un sach de palla.

—¿De manera que tot prové del pes dels passatjers?

—Sí, senyor.

—Pues .. ja está arreglada la cosa.—

Y es la pura veritat. L' arreglo que las empresas han trobat es una idea prodigiosa y fenomenal.

Al comensar la pujada de Jaume I ó del carrer de Fernando, lo cotxero s' encara ab los passatjers, y ab molts modos —ó ab poch ó ab gens— los obliga á baixar.

—¡Alsa!— crida, com si fós la cosa més natural del món, —á baix tothom!

—¡Y aixó! ¿per qué?

—Perque ara vé una pujada

—¡Y á nosaltres qué 'ns conta! Pujada ó baixada, hem pagat per anar á caball fins allà ahont marca 'l bitllet, y no 'ns movém d' aquí.

—¿No? Pues las bestias no poden arrossegarla tanta carga. Si no 's volen moure, 'ns estarem aquí fins que 'l sereno 'ns tregu'. —

Lo cotxero s' assenta, treu la petaca y comensa á cargolarhi un cigarret ab una tranquil·litat digna d' un espartá, hasta que 'ls passatjers s' empipan, acaban la paciència, diuen quatre coses enérgicas... y baixan per donar lloch á que 'l carruatje gnanyi la pujada ó per seguir lo seu camí á peu, després d' haver pagat per anar en cotxe.

Aixó podrà ser molt económic per las empresas; lo públich ho troba excessivament car. Gratarse la butxaca y anar á peu, es un negoci al qual qual niugú s' hi avé.

Los cotxeros dels ómnibus fins ara tot ho engiponan fent baixar la gent y cridant:

—¡¡¡Arri!!!

Demá qui dirá ¡arri! será 'l públich.

Ho dirá á las empresas que tan bè 'l serveixen. Y després de dir ¡arri!, optarà per anar á pata. Que, ben mirat, es lo més barato, rápit y segur.

MATÍAS BONAFÉ.

ALS SOLTERS.

Vaig llegir aquí á LA ESQUELLA y de aixó fa ja algún temps, uns versos d' un tal Fra Vegis dirigits també á vostés ab los quals los recomana ab vivíssim interès, que al triarse la xicota se la busquin ab *parné*; puig segons ell s' explicava sense quartos no 's fa res, passen penas, hi han disgustos, mals-de-cap, y no 's viu bè.

Pero jo que tot m' ho miro y ho sospeso imparcialment, tinch de dirlos qu' aquell *socio* no t' cap ni centener, y que qui ab ell s' aconselli obrará molt malament.

¡Quánts n' hi ha qu' anant á cassa d' una noya de quartets s' han topat ab una dona orgullosa, ab *pardalets*, poca solta, vanitosa, faba, tonta ó sense seny!
Jo podria ara citarlos

ab detalls y datos certs molts exemples que demostran los bunyols que solen fer alguns joves, al darrera d' un esqué tant llaminer; mes no ho faig per no cansarlos, y no malgastar lo temps en probarlos una cosa que 's veu clara y cau del pes.

En fi, noys, desenganyarse, que la ditxa lo mateix pot tenirse ab forsa quartos, que tenintne molt poquets.

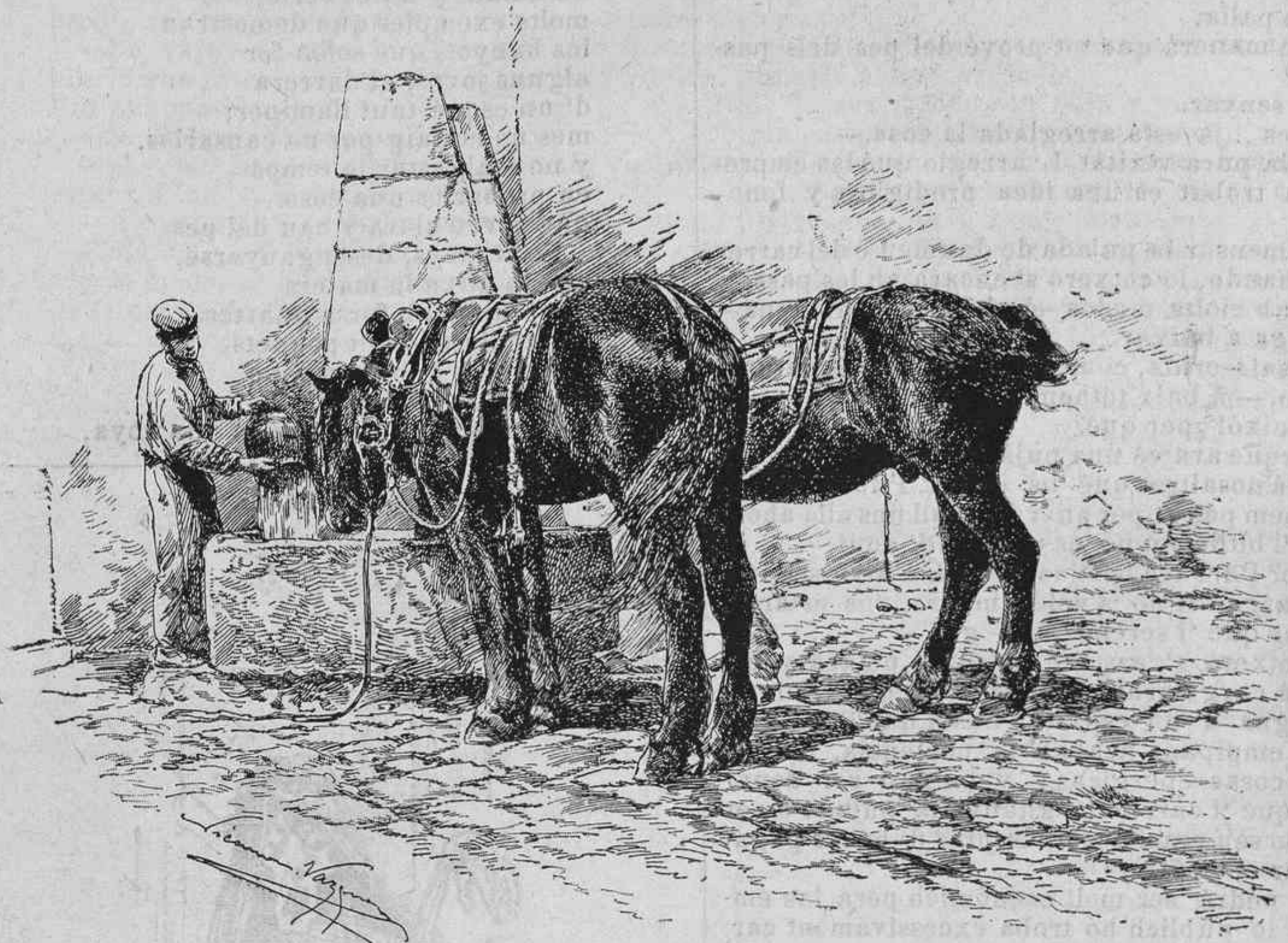
Aixís es que recomano als solters eficazment, qu' ans que 'ls quartos de una noya,

LAS CLAVEGUERAS.

Una epidemia constant que 'ns reventa de traydó: senyors de la casa gran, ¿ningú se 'n cuyda d' aixó?

OBRAS DE MISERICORDIA. (Dibuix de Nicanor Vazquez.)

DONAR BEURE Á QUI 'LÉ SET.

mirin son comportament.

.....

Ara 'm dicta ma consciencia,
y ho declaro ingénuament,
qu' al senyor Vegis li sobra
la rahó; mes, fòra lleig
que sent moltes las solteras
que no teneu cap diner
(inclús una servidora)
sense réplica 'l deixés.

MARIETA PIPÍ.

LLIBRES.

SAGRAMENTAL (Poesias) de *Joseph Aladern*.—
No es un nom desconegut dels lectors de LA ESQUELLA 'l del Sr. Aladern, autor de aquest volum, per més que ell de vista siga poch conegut á Barcelona. Lo Sr. Pompeyo Gener, autor del notable prólech de que 'l llibre va precedit, nos lo presenta en sos dos aspectes d' escriptor y d' home. Aladern es un obrer litográfo, fill de Reus, en qual ciutat habita y treballa. Treballa ab las mans y ab lo pensament.

Lo cultiu de la poesia ocupa sos ratos d' oci, mostrant en sas composicions literarias una predilecció marcada pels assumptos socials, que més que al cor, al cervell se dirigeixen. Si haguessem de classificarlo, lo titulariam poeta *intencionista*. En efecte, ni una sola de las composicions compresas en *Sagramental* careix de intenció. Totas revelan bona punteria: y moltes d' ellas se clavan en lo blanco.

Com fillas de un obrer que no ha pogut frequentar las aulas, se distingeixen més per sas qualitats intrínsecas que per las extrínsecas; més per lo fondo que per la forma. Aquesta, en més de una ocasió, es ruda, poch fácil, no del tot primorosa; en cambi 'l fondo sempre es robust y franch.

Com una mostra del carácter de las composicions compresas en lo present volum, vegin los lectors de LA ESQUELLA las següents:

DRAMA TERRIBLE.

Anegantse de llum y de ventura
y batent en l' espay sas blancas alas,
tot fent mil tomballóns,
misatjers del amor y la ternura
per sobre de pradells cuberts de galas
passan dos papellóns.

Giravoltan los dos, pujan y cauhen,
semblan dos pensaments, flotants, suspesos
de dos enamorats;
en frenética lluyta se complauchen,
y s' atansan y juntan fentse besos
de ditxa emborratxats.

Atreuit un aucell los dona cassa
quan arriba á son punt l' ilusió bella,
(dels séus amors ré 'n sab)
embocantsels golós als dos s' empassa,
donant per llit nupcial á la parella
un recó dintre 'l pap.

LOS TRES DESTÍNS DE LA DONA.

Quan la més bella criatura
sorti de mans del creador,

CATALUNYA PINTORESCA. (Dibuix de Nicanor Vasquez.)

ENTRE MONCADA Y SARDANYOLA.

Dèu, Satanàs y Natura
van disputars' son amor.

Tot estenentli 'l s'us brassos,
Dèu va dirli:—«T vull per mi;
vull lligarte als sagrats llassos
per conduhirte al bon camí.

»Ton nort serà *Fè* sagrada;
me creuràs Omnipotent,
y del matí a la vesprada
me tindràs sempre present.

»Virginal y casta y pura
del mon sempre fugiràs,
fent del convent sepultura,
y al morí al cel naixeràs.»

Diu *Satán*:—«Ningú t' estima
com jo, ab amor fins al cim,
bellesa que 'l Criadó anima,
per tú un pecat serà un crim.

»Jo 't portaré de companya
per mostrarte als ulls del mon:
no es vritat, no; 'l mon no enganya;
grans y bons sos plahers son.

»Vull que tas formas preuhadas
del hom sigan dols encant,
vull que tas carns nacaradas
sigan per ell encís gran.

»Vull que portis l' ambrosia
que a tots daràs per igual;
disfruta y viu, fes l' orgia
y gosa en la bacanal.»

Y ab dolsor digué *Natura*:

—«Bella joya, vina ab mi:
sent la més bella criatura
dech senyalarte un gran fi.

»Estima al home ab fe entera
y entré gat ab lleal cor;
no olvidis que la primera
de las virtuts es l' amor.

»Tindràs fills que 't dirán mare,
t' aymarán ab amor gran;
estimats tú, y al seu pare
hónral, qu' es un deber sant.

»Sobre 'l que 't dich reflexiona
y atén mas inspiraciós;
pensa que al mon hi es la dona
per renovar las naciós.»

Desde aquell dia las donas
cap als tres destíns se 'n van:
ab la *Natura* las bonas,
ab *Dèu* las més beneytonas,
las perversas ab *Satán*.

Lo volúm del Sr. Aladern está imprés ab elegancia y bon gust, en l' establiment de Celestí Ferrando, de Reus.

MARGARIDÓ, de *Apeles Mestres*.—Acaba de publicarse la tercera edició de aquest celebradíssim poema.

MUERTA VIVA.—*Monólogo en verso*, de *Simón*

Alsina y Clos.—Constituheix aquest monólech una bonica poesia que recita una monja. Si la dama que 'l recita té trassa, 'm sembla que ha de produhir molt bon efecte sobre la escena.

Altres produccions rebudas:

El impuesto de consumos.—*Consideraciones acerca de la necesidad de suprimirlo.*—*Su sustitución,* por D. Fernando Puig.—Lo plan qu' exposa l' ilustrat senador es molt hermós. Vegi si lo gra ferlo triunfar, y 'l poble espanyol respirará joyós, com si li traguessen un gran pés de sobre.

El Sr. Sequah y sus preparativos, por Antonio Franquesa y Sivilla.—Aquest ilustrat metje mataroní analisa y combat los medis curatius que omplea aquell famós americá, que arrancant caixals al sò de una banda y apayvagant dolors reumátichs repentinament, tant va ferse notar á Barcelona y Gracia, y que avuy recorra algunas de las principals poblacions de Catalunya.

Lo Sr. Franquesa ha fet un acte de franquesa.

RATA SABIA.

PRINCIPAL.

De *El hijo de la nieve* pot dirse'n: «Home petit, carregat de posturas.»

L' obra es petita per lo que respecta al argument, que tant sols estiraganyantlo y farsintlo pot donar tela per tres actes y per un gran número de decoracions.

Vital Aza y Ramos Carrión, autors peritissims y molt coneixedors de las taulas, han realisat verdaders esforços pera fer passar com á grossa una producció petita per naturalesa. Aixís es que allá ahont no arribava la materia, hi han colocat quadros de costúms populars, essencialment madrilenyas, y tipos y més tipos de aquells que ja estém cansats de veure en lo teatro. D' en tant en tant han amanit lo guiso ab un pessiguet de sal cómica, y allá va 'l plat pèls que vulgan saborejarlo.

De totas maneras, la producció resulta bastant entretinguda, barrejantse en ella las tendencias melodramáticas ab lo caràcter comich.

Lo realsan, ademés de una execució molt ajustada, en la qual sobressurten la Srta. Martínez y la Sra. Garcia, y 'ls Srs. Mata, Garcia, Martínez, Barceló y Castillo, algunas decoracions vistosas del Sr. Chia, de las quals las més aplaudidas sigueren las dos que representan la Plassa de Orient de Madrit, enterament nevada, y 'l Saló del Prado en una tarde de Carnestoltas.

¿Saben que 'l professor Robertch es un portento de memoria?

Ja no parlo del home que maneja las cartas com un dels primers prestidigitadors, sino del calculista repenti que realisa verdaderas maravellas.

Hi ha que veure 'l pera ferse cárrech de l' admirable é incomprendible precissió ab que maneja 'ls números y realisa felisment los càlculs més complicats.

Per demá dissapte está anunciat l' estreno de una obra, que havia representat á Barcelona la Tessero ab lo nom de *Gli Danicheff*. Encare que l' acció passa á Russia, pertany al teatro francès, y en ella hi té part lo gran dramaturgo A. Dumas (fill). Se dona á la escena espanyola ab lo titol de *Un matrimonio ruso*, y es, en veritat, una producció plena d' interés, un eco de la vida rusa, que aquí tal vegada semblará una mica extrany; pero que 's presta molt al lluhiment dels actors que l' interpretin.

LICEO.

Ja han sortit los cartelóns, colocats á tall de centinellas, á las portas del Gran Teatro.

L' abono está obert.

La inauguració de la temporada comensará 'l dia 5 de novembre.

ROMEA.

Res de nou.

L' *Agulla* va cusint, y es de creure que té tela per rato

Obreta en perspectiva: *Mátalas callando*, juguet del Sr. Marxuach.

TIVOLI.

Ab molts bons auspícis ha comensat á treballar la companyia de sarsuela composta en sa majoria de artistas cataláns.

Després de *La vuelta al mundo*, ha posat en escena la sarsuela catalana titulada *La Tuna*.

Y á propòsit: ¿no seria convenient cultivar de nou la sarsuela catalana, que alguns anys enrera vivia y prosperava hostatjada en aquest mateix teatro?

Vegi l' empresa del *Tivoli* si val la pena de tenir en compte aquesta indicació.

NOVEDATS.

S' ha reproduhit en aquest teatro la comedia *La Vocació*, que l' any passat sigué estrenada en lo *Romea*, essent molt bén rebuda del públich.

Per ahir, dijous, estava anunciat l' estreno de un drama de un escriptor novell. L' obra 's titula: *Rey absolut* y es autor d' ella D. J. Vidal Bertrán.

La senmana próxima 'm parlarém ab lo deteniment que 's haja merecut.

CATALUNYA.

Un' altra á la llista de las que 's representan moltes vegadas.

Se titula *La Mascarita*, y encare que 'l seu argument siga convencional, com lo de casi todas las obretas del mateix género que constituheixen lo repertori dels teatros per horas, ofereix algunas escenas bén combinadas, bastanta animació y gran abundancia de xistes.

La música també es endavinada, sobressortint uns *couplets* d' ayre francès y un vals corejat.

Tocant á la execució, que sigué esmerada, se 'n endugueren la palma la Srta. Pastor y la senyora Valero y 'ls Srs. Mesejo, Cerbón y Palmada.

L' éxit que alcansá sigué franch y complet. De manera qu' encare que no siguém á Carnestoltas, tenim *Mascarita* per dias.

GAYARRE.

La companyia Franceschini continúa buydant lo seu repertori.

La Mascotta, D.ª *Juanita*, *Bocaccio*, etc., etc., fan lo gasto diari. Ultimament s' ha posat *Una*

notte fatale del mestre Chastaigne, que no ofereix gran cosa de particular.

La companyia italiana ha fet un *tour de force* representant *La leyenda del monje* en castellà. Lo públich va recompensar ab sos aplausos lo bon desitj y la galanteria dels artistes italians.

CALVO Y VICO.

Prompte inaugurarà una serie de funcions en aquest teatro la companyia dramática del senyor Arolas, de la qual forma part la primera dama senyora Joani.

EDÉN-CONCERT.

Brillant comensament ha tingut aquest any la temporada titulada d' hivern. Se coneix que la direcció artistica ha vulgut lluhirse de veras, y que ho ha conseguit ho demostra la concurrencia que cada nit ompla 'l local

Comensant per Mademoiselle Dicka un diable en figura de dona, quals exercicis encantan y fan posar los cabells de punta, —seguint per la Pacra, la famosa *diva* que l' any passat tanta revolució causá al apareixer per primera vegada, y acabant per la Descamps, los Florins, Regans y una numerosa *troupe* francesa formada per artistes de tots los gèneros y gustos, pot ben assegurar-se que la companyia que actúa avuy en aquest local es de lo més complert y superior que 's veu en los cafés-concerts.

Per lo que toca á la secció cómic-hírica, que dirigeix lo Sr. Ballina, conta 'ls éxits per representacions, pues totas las sarsuelas que ha posat en escena, especialment *Ki ki ri-ki* y *Las niñas desnoueltas* —en las quals es la heroina de la festa la simpática tiple Sra. Molgosa —han sigut rebudas ab aplauso, tan entussiasta com merescut.

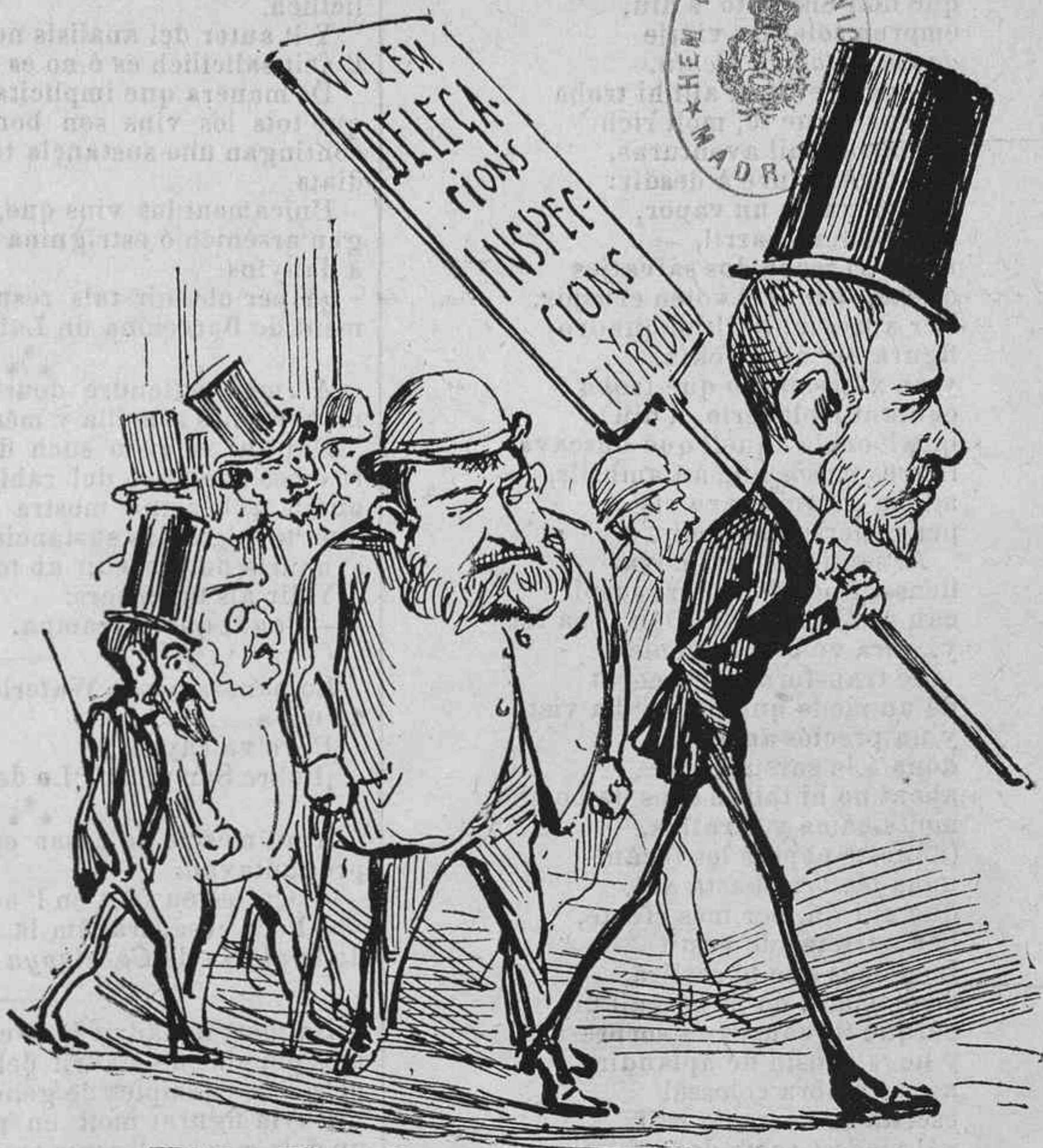
Si s' ha de judicar de la temporada per la inauguració, l' actual campanya del *Edén* será gloriosa y fructífera.

N. N. N.

VA DE SERIO.

¿Que no ho sabían vostés?
Fa temps, estich escrivint
un juguet hírich, ballable,
que donará molt que dir.

CONJURA VALLS.

D' embestidas ja 'n preparan,
pero per ara 'ls va mal:
la primera 'ls ha sortit...
un poquito desigual.

Se titula, y no es pas guassa,
De Barcelona á Pekin;
tindrà un acte y disset quadros,
música de un gran musich
que toca admirablement
lo piano, ab un sol dit,
y que 'l veurán pèls carrers
de Barcelona, sovint,
ab una murga de cegos
que per ell son dirigits.

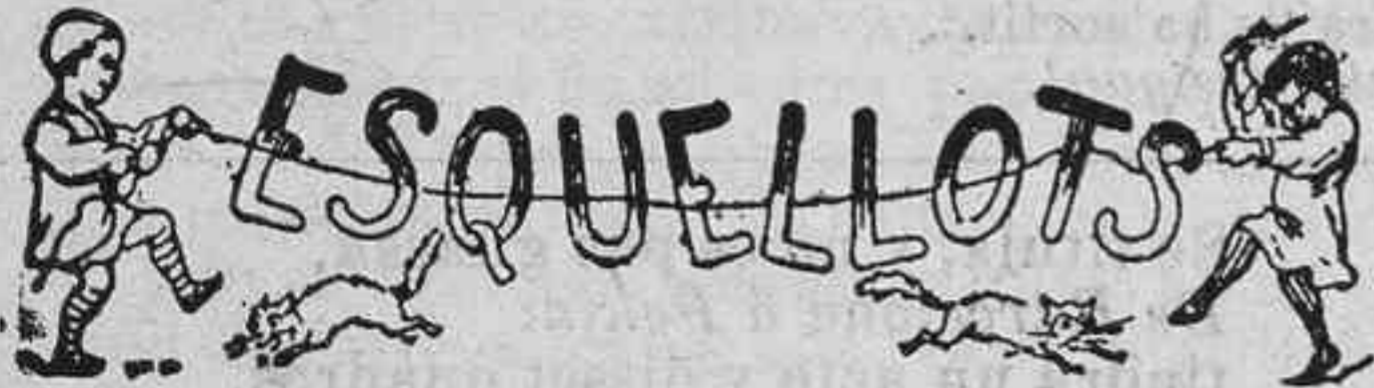
Del decorat, no 'n parlém;
pintat ab colors molt fins
per artistes de gran mèrit,
que 's passejan dia y nit
pèl plà de la Boqueria
(lo taller dels aludits).
Los personatjes que hi surten
contats son uns trenta cinch:
Cervantes y Calderon,
Neptuno, lo déu del vi,
Lagartijo, Venus, Martos,
un nebot del gran Rostchild,
Romero Robledo, Cánovas,
y molts altres que no dich.
L' argument d' aquest juguet
ja no pot ser més senzill.

Un protector de la infància
que don Sisebuto 's diu,
empren solet un viatge
de Barcelona à Pekín,
sols per veure si allí hi troba
un oncle que tè, molt rich.
Li passen mil aventuras,
que faràn riure à desdir:
ara baixa de un vapor,
ara del ferrocarril,
mès tart troba dos salvatjes
que à l' ast se 'l volen cruspír.
Per abrevià: l' últim quadro
figura qu' es à Pekín.
y un xino-manso que troba
cantant molt serio, li diu
que l' oncle aquell que buscava
fa tres mesos que à Cambrils,
adoba gibrells y cossis
per poderse mantenir.

Al sentir la fatal nova,
llensa 'l pobre un fort suspir,
cau tan llarch com Déu l' ha fet
y... ara vè lo més bonich.

Se transforma 'l decorat
de un modo que may s' ha vist,
y un preciós apoteósis
dóna à la sarsuela fi,
ahont no hi faltan cops de bombo
molta cama y serafíns,
(aquests papers los faràn
unas jembras hasta allí,
que aniràn, per més efecte,
bèn curtetas de vestit).
Lo demés que hi sortirà,
de moment, no 'ls ho vull dir,
perque 'ls causi més sorpresa
y no 's cansin de aplaudir
aquesta obra colossal
escrita en correcte istil
pèl modest poeta don

JOSEPH M.ª BERNÍS (1).

La comissió de l' Academia de San Fernando
enviada à Barcelona pera apreciar la resistència
de las columnas que han de sostenir lo cimbori
de la Catedral, se compón de tres sabiassos tan
inflats, que podrián competir ab los globos
aerostàtics à punt d' elevarse y perdres en l'
espai infinit.

Lo mateix inflament los proporcionarà 'ls me-
dis de cumplir la seva missió.

Perque, per fer la proba, 's presentarán à la
Catedral, y tots tres à la vegada, situats à una
distancia convenient, traurán tot lo buf que por-
tan tancat dintre del cos.

¿No cauhen las columnas? Donchs ja seràn
prou fortas per aguantar lo cimbori, haventne
sigut per resistir la bufada de tres sabis de l'
Academia de San Fernando.

Vins recullits per un dels mostassàs de l' Ajun-
tament y somesos al anàlisis del Laboratori mu-

(1) Dispensin si he carregat un accent sobre la i; la for-
sa del assonant m' ha obligat à ferho aixís.

nicipal han sigut declarats adulterats ab àcit sa-
licilich.

Y l' auter del anàlisis no ha sabut declarar si
l' àcit salicilich es ó no es nociu à la salut.

De manera que implícitament ve à reconeixers
que tots los vins son bons, menos aquells que
contingan una sustancia tòxica d' efectes inme-
diats.

Unicament los vins que, per exemple, contin-
gan arsénich ó estrignina seràn considerats com
à danyíns.

¿Y per obtenir tals resultats sosté l' Ajunta-
ment de Barcelona un Laboratori municipal?

Al mèu entendre deuria procedirse de una
manera més sencilla y més expedita.

Dat qu' es vi lo such del rahim fermentat y
res més que such del rahim fermentat, sempre
que 's trobés una mostra adulterada, sigan las
que 's vulgan las sustancias empleadas al efecte,
s' hauria de procedir ab tot rigor.

Y dir als taberners:

—Paga, qu' es trampa.

Lo panorama de Waterlòo va cayent de mica
en mica.

Pero va cayent.

¡Pobre Samuel!... ¡Lo deixan sense panorama!

A un mestre de casas ocupat en derribarlo, li
preguntavan:

—¿Qu' estèu fent en l' actualitat?

—Poca cosa, trayèm la provincia de Girona
de la plassa de Catalunya

Ha mort à Madrid D. Felip Ducazcal, l' home
més popular de Madrid, pèls seus actes de valor y
pèls seus exemples de generositat.

Havia figurat molt en política y havia sigut
un dels més inteligents empressaris de teatros.

Com à home polítich, cooperà directament à la
gloriosa Revolució de Setembre. Després orga-
nisà la partida de la porra. Després sigué amich
intim de D. Amadeo de Saboya y més tart ho si-
gué també de D. Alfonso de Borbón.

¡Quànts secrets intims no coneixia Ducazcal
de aquests dos monarcas!

Ab ell han baixat al sepulcre.

¡Descansi en pau!

Desde que 'l governador Sr. Vivanco ha donat
las dimissorias al Sr. Mar-y-mon, arcalde de
Sant Andréu de Palomar, las sessions de aquell
Ajuntament transcorran en mitj de la major
tranquil·litat.

Al revés de lo que afirma la coneguda locució
popular, pot dirse que à Sant Andréu tot marxa
en pau, desde que no hi ha batlle en aquell
poble.

Crida un periòdich la atenció del públich sobre
'l gran número de monedas falsas de coure qu'
están en circulació.

Pero à pesar de tot, tothem las pren, com si
siguessen acunyadas pèl govern.

Hasta hi ha qui diu que las falsas son més bo-
nicas que las bonas.

Las bonas tiran à morenas; las falsas à rossas.

De manera que la preferència en favor de las
unas ó de las altrás es qüestió de gustos.

ESPECTACLES CHIC.

Excèntrichs, divas, estrelles,
ball, màgica sorprendent,
sarsuela... Si Adan tornava,
diria:—¡Si qu' es l' Edén!

Son moltes las botigas instaladas en los principales carrers de Barcelona, en las quals s'hi ostenta un rétol fatal que conté la següent expressiva paraula: LIQUIDACIÓN.

Tot en los temps que corrém presenta idéntich aspecte.

A Consuegra y Almeria, excés de *liquit*.

Als principals carrers de Barcelona, excés de *liquidacions*.

Operació mútua.

Mentres un dentista ambulant de Bilabo extirpava un caixal corcat á un individu, aquest vá pëndreli dissimuladament lo rellotje de la butxaca.

Lo lladre podrá dir al dentista:

—Jo soch molt més bon operador que tu, y la proba es que quan tu m'arrancavas un caixal m'has fet molt dolor. y quan jo t'hi arrencat lo rellotje tu no te 'n has sentit.

Passa un pobre mut pèls carrers de la vila de Sitjes, implorant la caritat del públich al só de una campaneta.

A un xicot, al veure'l se li ocorre preguntarli:

—¿Quánts anys fá qu'ets mut?

Y 'l mut respón:

—Quatre.

* * *
¿Qu' es aquí més admirable: que un mut parli, ó que un xicot de poch anys l' haja fet parlar?

¡Qui sab!

Potsé ab lo temps, al noy de Sitjes, lo declararán sant, fent valer la rahó següent:

Quan era petit, ja feya parlá' als muts.

Extranya un periódich de que á las sub comissions que ha nombrat la de Biblioteca y Museos, no hi figuri cap músich, en las que tenen relació ab las Bellas Arts.

Y pregunta:

¿Es que 'ls encarregats de formar las llistas no consideran á la música com á formant part de las Bellas Arts?

* * *
Verdaderament: la música forma part de las Bellas Arts.

De lo que no forman part las notas musicals es de cap Museo de Pinturas ni de reproduccions artisticas, qu' es lo únich de que 's tracta en lo cas present

No 'n sol formar part cap músich ni aquí, ni en cap lloch del mon; cap músich, ni cap periodista dels que tocan lo violón.

Dimars últim primera batalla al Ajuntament. La qüestió sobre la legalitat de la comissió del personal estava mal plantejada. Qüestions de aquesta naturalesa no deuen abordarse de gayrell, tortuosament y per medi de proposicions incidentals, sino cara á cara, ab entera franquesa, y á la catalana: anomenant al pá pá y al ví ví.

Es precis que se sápigá prompte quins son los regidors que pretenen que 's perpetuhin los abusos en la Casa Gran, y quins los qu' están resoltos á corretjirlos, y aixó no 's logrará, entretenintse ab tiquis miquis, de leguleyo, senyalant incompatibilitats més ó menos imaginarias y capciosas entre la lley municipal y 'l reglament interior del Ajuntament, ni entaulant debats com lo del dimars últim.

Al fondo, no en la forma, 's trobará 'l *quid* del assumpto.

* * *

Se tracta, al cap y al últim, de una qüestió interessantíssima per l' administració del municipi de Barcelona.

Aquest inverteix avuy en personal la friolera de 3 milions y mitj de pessetas anuals, y tot per estar mal servit.

Una depuració rigurosa seguida de una reorganización inmediata, obehint á reglas fixas, atenant al mérit y no á la influencia, responent á las necessitats reals de l' administració y no al desitj de concedir prebendas á determinadas personas, s' imposa ab tota urgencia.

¿Y qui pot realisar millor l' estudi de aquest treball: l' Ajuntament en pés ó una comissió limitada? ¿Lo desballestament de tots ó 'l ferm desitj de uns pochos?

La resposta no es difícil. En tot treball de aquesta indole valen més pochos que obrin que no molts que destorbin.

Aixís creyém que ho enten lo poble de Barcelona.

¡Bè per las jardineras!

Ellas han obligat á fer baixar velas al inglés, ó siga á rebaixar las tarifas dels tranvias.

Sempre he cregut lo mateix.

En cas de guerra entra Inglaterra y Espanya, prenants'ho ab una mica d' empenyo, la victoria seria sempre nostra.

Vint mil camarers de Paris s' han declarat en huelga reclamant, no cap augment de sou, ni la més mínima rebaixa en las horas de treball.

Lo únich que reclaman es que se 'ls hi deixi usar bigoti, cosa que fins ara 'ls estava terminantment prohibida.

Com se véu, la huelga dels camarers té molts péls.

Un horticultor de Buenos Ayres ha descubert un sistema per produhir rosas blavas.

—Aixó ja es vell—deya un jardiner de Barcelona—jo sempre que vull una rosa blava, dono una pallisa á la mèva dona.

—¡Ay, ay, sí qu' es extrany! ..

—No ho es pas gens: la mèva dona 's diu *Rosa*.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Ro se-ta.*
2. ANAGRAMA.—*Ulls-Llus.*
3. SINONIMIA.—*Vas.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*La pubilla del Vallès.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Consuegra.*
6. INTRÍNGULIS.—*Bou.*
7. GERGLÍFICH.—*Per pisos baixos, los entres-*

cils.

LÓPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola. Barcelona.—Correu-Apartat, N.º 2.

Novedad

LAS
PERSONAS DECENTES

POR
ENRIQUE GASPAR

Ilustrada por Pedro Eriz.

Un tomo en 4.º en rústica, Ptas. 4. En tela, Ptas. 5.

Obra nueva de **LUIS TABOADA**

LA VIDA CURSI

CON DIBUJOS DE

← **ANGEL PONS** →

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

EMILI VILANOVA

PLORANT Y RIHENT

Colecció de cuadros de costums y estudis

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

Obra nueva

CARMEN

NOVELA DE
PRÓSPERO MERIMÉE
TRADUCIDA POR
CRISTÓBAL LITRAN
con una cubierta á la pluma, de M. MOLINÉ.
Un cuaderno en foleo, Ptas. 0'50.

Obras de actualidad

DON JUAN TENORIO

POR D. JOSÉ ZORRILLA

Ptas. 2.

EL NUEVO TENORIO

POR LOS MALOGRADOS

JOAQUÍN M.ª BARTRINA Y ROSENDO ARÚS Y ARDERIU

Ptas. 2.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

DON JUAN TENORIO

Empescada per **SANALL Y SERRA**, ab dibuixos de GOMEZ SOLER

Preu 2 ralets.

¡¡Tercera edició!! ¡¡Tercera edició!!

Margaridó

per **APELES MESTRES** — Il·lustrat per l' autor

Preu 2 pessetas.

Está per sortir

MENUDENCIAS (PEQUEÑECES... CATALANAS)

PEL PARE **A. MARCH**

De la companyia de La Esquilla de la Torratxa

Ab ilustracions de Mossen MANEL MOLINÉ.

La obra será editada ab tot luxo y valdrá 2 ralets per tot arreu.

L' ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

pera 1892

lo fassin sens pèrdua de temps, á fi de servirlos tan prompte surti á llum.

AVIS

Supliquém
als nostres
apreciables
corresponsals

que no tin-
guin fet lo pe-
dido de

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent además 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADA.

ESCENAS BARCELONINAS.

Una fra de carrer.

La vía está interceptada
de taulas y trastos vells,
y ab molts crits y molt bullici
tothom anuncia 'l que ven.

—Trihin la pessa que vulguin,
quaranta céntims no més;
ala, que tot se remata.

—Cinch qui li falta un parell
de gomas per mostruaris,
llibres de nota, paquets,
carteras y lligas camas.

—Sobres engomats; paper
que no fon la tinta. —Y ara;
¿de qué riu aquest ximplet?

—Dels ullets que vosté *tersa*

—¡Ay, uix; qué mosquits! aném.

—¡Quí refrescal—Mirin, mitja
dotzena de botonets
per lo coll y la camisa

dono á deu céntims no més.

—Quí vol comprá un saca-tapos
de níquel.—Uy, quín xisquet
aquell bon home: cóm crida.

—Oy tal, sembla un *hu-dos-tres*.

—Estigui bona, Conxita.

—Ay, ¿ahónt van per' quí vostés?

—A veure la fra.—Vaya;

¿ja s' han firat?—*Dos*; volém

comprá un *bebé* que enraioni,
pro no 'l trobém.—Ja 'ls entench;
bueno, m' alegre de véurels.

—Igualment; que ho passi bé.

—¡Vanos! quí vol comprá un vano
per la calor?—Ep. heréu,

¿que 'n teniu pèl fret de vanos?

—¿Pa vosté, mitx sinyoret?

si tampoch porte cap céntim.

—Guifa de tots los carrers...

—Miri, senyoreta, quina

punta més *quart-dos*.—Aném,

mamá, aném, perque aixó sembla

la *tot*—Una pinta pèl

cap, barba y bigoti, dono

per vint céntims...—Ey, á ver...

¿dónde aném con ese bulto

tan corrents? ¿no ves que hay chent?...

—Trihin barato, barato...

—Noya ¿vol comprá un xiulet

pèl nen?—Ja 'n tè.—Que 'l conservi.

—Vaya un pebrot.—Se 'l mereix.

—No apreti, vosté, no apreti,

que *hu-quinta* molt.—¿Ahónt anéu

pèl mon ab tanta canalla?

—Vaig ahont no 'n tè de fer res;

qué vol aquest pot de goma...

vagi, pinsell sense pèl...

—Sombrillas á quinze céntims.

—Un rellotje d' or y 'l seu

chatalain no més vint céntims.

—Mirin, mirin, un anell

.....

Y ab aquest mareig continuo
y un sol que cau molt calent,
més que una fra, aixó sembla
la sucursal del infern!

J. STARAMSA.

FILLAS D' EVA.

De segur que trobarían
més de un y més de dos,
que al veure aixó exclamarían
—¡Quí pogués tornarse gos!

ANAGRAMA.

En Manuel á n' en Pasqual
de un *tot* lluny lo vá cridar:
mes en Pasqual qu' es *total*
ni menos se 'n vá adonar.

TEÓFILO AQUILO.

TRENCA-CLOSCAS.

SI NO TE NOM.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un carrer de
Barcelona.

A. ALACANYA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.

3 3 2 5 4 7 8 —Fruyta.

6 5 2 3 2 4 —Nom d' home.

5 8 7 6 3 —" " "

5 4 7 8 —Animal.

5 2 3 —Número.

4 8 —Musical.

4 —Consonant.

UN DE TARRASSA.

GEROGLÍFICH.

PERROS

ar

ISLAS

BATAS

PEP GALLEDA.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.